

רימונד גוטר, חברתי

הייתי חדשה בקיבוץ, המורה של כתיב ו' (עופר), רימונד הייתה המטפלת של כתיב ד' (עשור). יום אחד רציתי לבשל משהו בכיתה, ובקשתי לשאול סיר מהמטבח של כיתת עשור. כשסיימתי ושטפתי את הסיר, החזרתי אותו לביתו, במטבח של כיתת עשור. לא עברו יותר משלוש דקות והסיר חזר אלי, עם נזיפה קשה של רימונד: הסיר לא היה מספיק נקי! בחיים לא קירצפתי סיר ומרקתי אותו, כפי שעשיתי באותו היום. זאת הייתה ההיכרות הראשונה שלי עם רימונד... מאז הכרתי את הסטנדרטים המחמירים של רימונד. כשהיא הייתה פותחת את ארון הבגדים בביתה ראיתי שורות וטורים של חיילים, סליחה – בגדים, מסודרים בערמות מדויקות ויפות. לא היה טעם לנסות לחקות אותה.

אחר כך נהיינו חברות, אני, שעוד לא היו לי ילדים משלי, הייתי באה לביתם של ראובן ושל רימונד, אחרי הצהריים, אחר כך הייתי הולכת איתה להשכיב את רוני לישון. זאת הייתה ההזדמנות שלי ללמוד איך לחתל תינוק. אחר כך הייתי חוזרת עם רימונד לביתה, והיינו מבלות שעות בפטפט ובעישון של הרבה הרבה סיגריות: נדיב, לטיף וושינגטון, ושאר החולירות. בדרך כלל הייתה מגיעה שושנה אדלשטיין ז"ל, שהייתה המורה של כתיב ד' (עשור) והייתה גם מנהלת בית הספר. גם ג'נט גניסלב הייתה חלק מקבוצת המעשנות והמפטפות. מפעם לפעם היה נכנס ישראל אבידור, ואז שלפה רימונד מאיזשהו מסתור את בקבוק הברנדי שלה, ישראל היה מרוקן כוסית, מעשן סיגריה או שתיים, וממשיך בדרכו... בשעה מאוחרת הייתי חוזרת לחדר שלי.

בשנים שעברו, המשכנו להיות ידידות, גם כשהפסקנו לעשן. כמה פעמים נסענו יחד לחיפה, כשרימונד הייתה רכזת הקניות (זוכרים שהיה פעם תפקיד כזה?), ואני הייתי נוסעת לאיזו השתלמות, או למטרה אחרת.

כשרימונד עבדה במרכולית היינו נפגשות מידי יום כמעט, וכשהיא, אחרי שיצאה לפנסיה, הייתה מגיעה יום ליום למפגש, ושם בריכוז גבוה, ובמלוא החריצות והרצינות הייתה מרכיבה תצרפים (פאזלים) של 1000 חלקים, הייתי נכנסת, ומנסה לעזור לה. לעתים רחוקות מצאתי מקום נכון לחתיכה אחת.

בבית יונתן היינו נפגשות מידי שבוע בקבלת שבת, וכך נחשפתי גם להידרדרות המתמדת ביכולתה, בכישוריה, ובעיקר ביכולת הדיבור שלה. כבר לא יכולנו לפטפט בלי סוף. לפני כמה חדשים עוד הייתה מצליחה בקושי ולאט לאמר לי: שבת שלום. אחר כך, כשגם את שתי המילים האלה לא הצליחה לבטא, הייתה מזכה אותי בחיוך קטן, ובשבועות האחרונים כבר לא היה חיוך אבל היו העיניים היפות שלה, ואני דימיתי למצוא בעיניה את הזיכרונות של החברות שלנו. אני מאמינה, שהיא זיהתה אותי וזכרה. וכך עד ליום שישי האחרון...

במהלך התקופה הזאת לא הפסקתי להתפעל מהמסירות והאהבה ללא גבול של ראובן לרימונד, ושמחתי לראות את מיכל וענת באות לבקר, עם או בלי הילדים. לכולכם, אני שולחת את תנחומי.

תמר וולפין

"כל אדם הוא סכר בין עבר ועתיד.

כשהוא מת נשבר הסכר והעבר מתפרץ לתוך העתיד."

יהודה עמיחי